

21. březen a já...

Klára Zatloukalová

A je to tady! Lidé říkají, že včera začalo jaro, ale já se řídím **pudy a počasím**. Právě začíná doba mé zvýšené aktivity, na kterou jsem se těšilo¹ celou zimu a která potrvá až do konce podzimu... Jsem hodně odolná, a tak mě najdete takřka po celém světě, klidně i ve výšce 2 000 metrů nad mořem.

Jakmile se **rtuť** teploměru vyhoupne nad sedm stupňů Celsia, vylézám po svých osmi nožičkách z úkrytů v trávě a v zemi a snažím se najít svého **hostitele**, na kterém si pěkně „pošmáknu“. Nejsem moc vybíravá, takže jím mohou být divoká prasata, lišky, koně, psi, kočky, dobytek, srnčí zvěř anebo klidně i člověk. Ten pro mě sice není úplnou lahodou, ale když jde zrovna kolem, nepohrdnu jím.

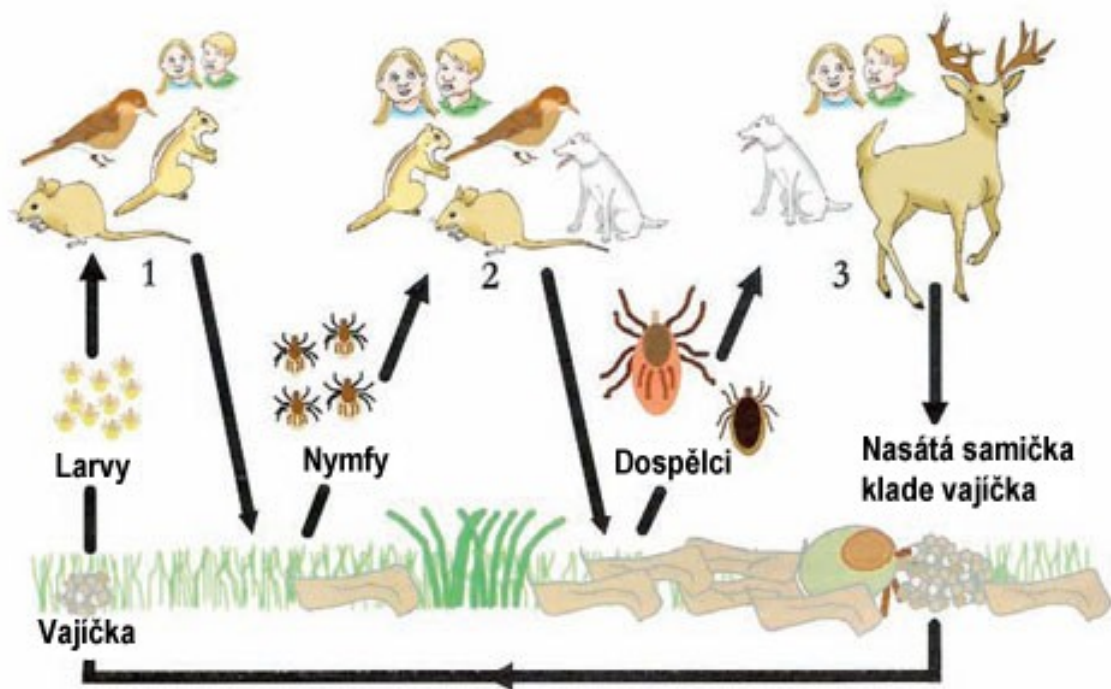
Od doby, kdy jsem se přeměnilo z **nymfy** na **dospělce**, mohl uběhnout tak přibližně rok. Zhruba stejně dlouhou dobu mi to trvalo z **larvy** na nymfu, kdežto z **vajíčka** jsem se vylíhlo poměrně rychle. Jak můžete vidět, můj život je docela pestrý.

Libuji si ve vlhku, takže se často pohybuji v lese nebo v trávě u vody. Také se mi líbí ve vysoké trávě na loukách a v zahradách u lidských obydlí. Spousta z vás mě přehlídí, protože obvykle měřím okolo čtyř milimetrů. Dokážu však své tělíčko zvětšit až třístokrát, a to už si mě všimne kde kdo... Třetina mého těla je tvořena chitinizovaným štítkem, který mě chrání před nepřáteli. Jedním z nich je i člověk, a právě díky tomuto štítku se mu často nedaří mě rozmáčknout, chichichi... Taky mám speciální smyslový orgán, díky kterému vyslídím svého hostitele produkujícího **oxid uhličitý** a teplo (to mám mooc rádo). Potom se na jeho těle pídím po nejvhodnějším místě k uchycení a přisátí, k čemuž mi pomáhají moje tykadélka. Jsem vybaveno skvělými kusadly, kterými proříznu pokožku své oběti, a co víc – mé sliny obsahují speciální látky, které znecitlivují místo vkusu, a zabraňují **srážení krve**. No není to geniální? A to ještě ani není všechno... Sosáček se zpětnými háčky mi umožňuje pevné přichycení k hostiteli, takže si můžu v klidu a nerušeně pochutnávat. Díky zásobě nasáté červené tekutiny, kterou si pak nosím s sebou, můžu vydržet bez potravy klidně i více než rok, což se docela hodí.

A teď, když jsem dostatečně **sytá**², je mou hlavní úlohou sehnat samečka pro oplodnění. Pak nakladu zhruba tři tisíce vajíček a odeberu se **do věčných lovišť**. To už mi ale nevadí, protože mí potomci budou přežívat dál...

1,2

Pozn.: Proč o sobě klišť v celém článku hovoří ve středním rodě a v posledním odstavci začne používat ženský?

21. březen a já...

Michaela Zítková

Ahoj kamarádi,

dnes máme 21. březen a to je datum mého přiletu do letního sídla, nebo přesněji do jarně letního sídla, do vaší – naší krásné vlasti. Přilétám sem z mého druhého domova, Afriky, a abych řekl pravdu, tak u vás je mi vždycky lépe. Jen kdyby ta cesta nebyla tak náročná... Ono nestačí, že v zimě si musím dávat pořádný pozor kam přistanu, protože mě v místních krajích považují za výborný oběd, ale ještě ke všemu si během mé dlouhé cesty sem někteří myslí, že mě posílá snad samotný ďábel, a tak po mně střílejí zleva zprava a já mám co dělat, abych tou smrští vůbec prokličkoval. Některé kamarády tak po cestě ztratím a v cíli se nás tak rok od roku setkává méně a méně.

Ale teď už jsem naštěstí tady a čeká mě jen to dobré. Počasí si letos vybralo pro první jarní den mraky a déšť, a tak první místo, kam mířím po svém přiletu, je mé loňské bydliště. Ani nevíte, jak jsem vždycky rád, když ho najdu v pořádku na svém místě. Úpravy a opravy jsou samozřejmě zapotřebí, ale s trochou hlíny a určitou dávkou šikovnosti se dá všechno zvládnout. A hlavně... nedělám to jen pro sebe, ale především pro mou drahou polovičku, která má přiletět chvilku po mě. Doufám, že ji letos ohromím, plánujeme totiž velkou rodinu a na to už je zapotřebí pořádné hnízdo!

Teď už však musím letět – jak jsem říkal, čeká mě hodně práce. Ale ještě mám na vás jednu prosbu na závěr. Ne nadarmo se říká, že "Jedna vlaštovka jaro nedělá," a tak domluvte prosím vašim sousedům za velkou louží, ať jsou na nás hodnější, protože kdybych měl to jaro na křídlech příští rok táhnout sám, tak to asi nezvládnou.

Váš posel jara vlaštovka obecná – Vlaštovčák

Že všechny cesty vedou do Říma?

Martínková Michaela

Říká se, březem za kamna vlezem, ale my jsme zvedly kotvy a dělaly první poslední, abychom se dostaly na místo určení. Byla zima jako v Rusku a ještě k tomu tma, že jsme si neviděly ani na špičku nosu. Pro některé z nás hotová Tantalova muka. Ale chyba lávky, zjistila jsem, že tudy cesta nevede. Kristýna radši držela jazyk za zuby, ale najednou se ozvala Adéla, která se řídí rčením „co na srdci to na jazyku.“ „Ty si snad ze mě děláš dobrý den! Měly jsme mít na růžích ustláno a chytat lelky. Tohle není žádná procházka růžovým sadem,“ pronesla našťvaně. Dostala jsem od ní pěknou čoučku. Chvilí jsem hleděla jako tele na nová vrata, měla knedlík v krku a myslela jsem, že jí naložím pětadvacet. Ale pak jsem klidně řekla: „Aduš, nedělej zagorku. Odvážnému štěstí přeje, dočkej času jako husa klasu.“ Ale byl to boj s větrnými mlýny... Adéla mi nasadila brouka do hlavy. Po chvíli jsem vzala rozum do hrsti a usoudila, že se nad námi stahují mračna a že ráno moudřejší je večera. Přiznala jsem, že i mistr tesař se někdy utne. Vysvětlovala jsem, že musíme myslet na zadní kolečka a že jak si kdo ustele, tak si i lehne. Dívaly se na mě jako nevěřící Tomáš, ale pak to hodily za hlavu a usnuly, jako když je do vody hodí.